

KWETSBAAR MIDZUID AFL. 20

Preview: Werk betekent niet alleen je eigen boterham verdienen, maar ook jezelf ontwikkelen en andere mensen ontmoeten. Werk is belangrijk, want werken is meedoen. In deze podcast hoor je het geluid van MidZuid, het sociaal werkbedrijf van de regio Dongemond. Peter Volkers, Commercieel Manager, praat met werkgevers, partners en medewerkers over allerlei onderwerpen die betrekking hebben op mensen met een kwetsbare arbeidsmarktpositie.

Peter: Welkom bij weer een aflevering van Kwetsbaar. Vandaag gaan we samen praten met mijn co-host Winnie Mathu. Welkom Winnie!

Winnie: Dankjewel!

Peter: We gaan praten met Dieuwke Simonis-Stellinga, zij is mede-eigenaar van Simonis Collection. We willen het hebben over ondernemerschap, uitdagingen en sociale inclusie. Welkom Dieuwke!

Dieuwke: Dankjewel.

Peter: Ik vind het leuk - dat doen we in de meeste podcasts - om wat stellingen met ja en nee te beantwoorden. De eerste stelling die ik altijd heb, kijkend naar de titel van de podcast, ben je zelf ook kwetsbaar?

Dieuwke: Zeker, sinds ik moeder ben sowieso. Ik was het al een tijdje, maar dat gaf me het besef dat ik nu voor de rest van mijn leven kwetsbaar ben.

Peter: Dat is mooi om te zien, zeker met medewerkers bij ons in een kwetsbare groep. Kwetsbaarheid is er op alle fronten. Dat geldt voor mijzelf ook, gezien de leeftijd. Als je boven de 50 bent, ben je ook kwetsbaar. Het is goed om dat te benadrukken. Ben je een optimist?

Dieuwke: Ja, een rasoptimist.

Peter: Ook daar zullen we op terugkomen. Zou je gelukkig kunnen zijn zonder werk?

Dieuwke: Nee. Toevallig had ik het daar gister met mijn zoon en schoondochter over. We hadden het over iemand die ernstig ziek is en nog graag wil blijven werken. Toen zeiden zij dat zij gelijk zouden stoppen. Ik dacht: ik echt niet. Misschien niet zoveel als nu. Je kan het nooit helemaal zeker weten, maar ik zou nooit willen stoppen.

KWETSBAAR MIDZUID AFL. 20

Winnie: Kun je vertellen waar dat in zit?

Dieuwke: Het is mijn identiteit, ik doe wat ik leuk vind. Ik doe waar ik voor op aarde ben gebouwd. Dat is waarom, zonder dat is een deel van mij daar niet.

Peter: Een laatste stelling: voor een ondernemer gaat geldverdiene en sociaal zijn niet samen.

Dieuwke: Daar ben ik het niet mee eens.

Peter: Dat had ik al een beetje verwacht. Laten we naar de achtergrond gaan, kun je iets vertellen over jezelf en je jeugd?

Dieuwke: Ik ben boven de 50. Dat is spannend, want ik ben net 50, dus dat heb je goed gegokt.

Peter: Ik had het over mezelf net.

Dieuwke: Ik kom uit de buurt van Gorinchem. Daar ben ik geboren met een Friese vader en een moeder uit de oosthoek. Toen ik zeven was zijn we verhuisd naar Indonesië. Dat vond ik vreselijk als zevenjarig meisje, maar dat is uiteindelijk heel belangrijk geweest in mijn ontwikkeling. Het heeft wat avontuurlijkheid erin gebracht. Op mijn twaalfde zijn we een paar jaar in Brabant gaan wonen. Ik voel me als enige van de familie een Brabander. Zo klink ik niet helemaal, maar ik voel me wel zo.

Peter: Waar was dat in Brabant?

Dieuwke: In Drimmelen. Mijn ouders zijn allebei onderwijzers in het basisonderwijs. Ze zijn inmiddels met pensioen, ze zijn allebei rond de 80. Ik ben daar opgegroeid en heb gekozen voor de HBO-V, verpleegkunde. Ik heb getwijfeld over hotelschool, maar heb dat niet gedaan.

Peter: Dat had van pas kunnen komen.

Dieuwke: Ja. Ik zeg altijd dat we zijn begonnen in de horeca, zonder dat we belast zijn door enige vorm van opleiding in die hoek. Ik zeg het met een grapje, maar ik meen het ook. Vaak is een opleiding overrated. Ik ben in de verpleegkunde terechtgekomen. Mijn leven is niet zo anders dan toen, vooral qua zorgen voor mensen.

KWETSBAAR MIDZUID AFL. 20

Ik ben in de psychiatrie en verstandelijk gehandicapten zorg terechtgekomen. Eerst op de werkvloer, waar ik dacht: ik kan dit veel beter maken in Nederland en de wereld. Ik wilde leidinggevende worden en ik had bedacht dat ik een keer in de raad van bestuur wilde van een grote organisatie die beide sectoren combineert. Toen ik net onder de raad van bestuur zat, heb ik bedacht dat dat toch niet mijn ambitie was. Mijn man is altijd al ondernemer geweest.

Dieuwke: Hij kan niet voor een baas werken en is vooral creatief en technisch handig. Met dat gecombineerd wilden we samen iets doen. Dat is inmiddels twaalf jaar geleden, want tien jaar geleden is Simonis Collection begonnen. Toen dachten we om iets te doen in de horeca, want daar hebben we elkaar leren kennen. Dat ligt ons allebei. We willen niet zomaar restaurantje spelen, maar iets bijzonders doen. Dat is uiteindelijk erfgoed geworden waar we alles aan doen en een bijzondere plek voor mensen is.

Peter: Simonis Collection bestaat tien jaar?

Dieuwke: Onze Kerk bestaat tien jaar en gaandeweg werd het Simonis Collection.

Peter: Zat je nog steeds in de verpleegkunde toen dat werd opgestart? Heb je dat ernaast gedaan of ben je radicaal gestopt?

Dieuwke: We hebben dat besloten toen ik nog als manager werkte bij een grote instelling voor mensen met een verstandelijke beperking. Toen heb ik dat nog een tijd gedaan. De dag voor de opening was mijn laatste dag en in de coronatijd ben ik weer teruggegaan. Vanaf dag één van de lockdown was ik weer als interim terug bij diezelfde baas. Toen kon ik ook weer het vakantiegeld van onze mensen nu betalen.

Peter: Dat was een heftige periode. Mooi dat je weer in je oude vak kon gaan werken.

Dieuwke: Dat was erg leuk, die verbinding is weer gemaakt. Ik heb er even over gedaan om daaruit te komen, maar dat was nodig. Een managerbaan en een bedrijf is niet te combineren. Het is een tijdje te combineren, maar zelfs met mijn energieniveau was dat niet haalbaar.

Winnie: Je vertelde net dat jullie elkaar in de horeca hebben leren kennen, dus was het logisch om daar samen iets in te beginnen. Kan je vertellen hoe jullie op het idee van Simonis Collection zijn gekomen?

Dieuwke: De naam Simonis Collection heb ik als een grapje cadeau gegeven aan

KWETSBAAR MIDZUID AFL. 20

Willem, want hij heet Simonis. We zijn dol op de Oostwegel Collection. Dat is een familie in Limburg die horeca in kastelen heeft. Dat is allemaal in het hogere segment. Dat is niet wat wij ambiëren, maar het inspireerde ons wel. We hadden inmiddels het Raadhuis erbij gekocht naast de kerk. Toen waren we stiekem al bezig met Geertruidenberg en heb ik voor zijn verjaardag een logo laten maken. Die Simonis Collection komt er wel. Hij durfde daar niets mee, totdat Geertruidenberg doorging. Toen zei hij dat het zo mocht heten.

Winnie: Drie is een collectie.

Dieuwke: Vier was het toen, maar drie en vier kwamen tegelijk.

Peter: Voor hetzelfde geld staat nummer vijf al in de steigers.

Dieuwke: Dat kan zomaar zijn.

Peter: Je bent begonnen in Hooge Zwaluwe met Onze Kerk. Kun je daar iets over vertellen?

Dieuwke: Het is een oude katholieke kerk uit 1865, die in 2013 is onttrokken aan de eredienst. Er was een groot plan van de Vijf Heiligen Parochiën in onze regio, zij hebben grote kerken in de dorpen om ons heen. Dit was een relatief kleine kerk. Hun plan was om één kerk over te houden van die vijf, omdat bezoek terugloopt. Het werd duidelijk dat die verkocht ging worden. We waren nog op zoek naar het bijzondere dat we wilden doen, dat wisten we nog niet. We wisten dat het horeca ging worden, maar nog niet hoe we het bijzonder gingen maken. Toen kwam die kerk in ons dorp voorbij en hebben we dat aangekocht. Binnen drie weken hebben we bedacht om dit te doen, niet wetende of dat goed zou komen en wat alle regels van religieus erfgoed herbestemmen zijn. Dat is maar goed ook, want misschien hadden we het anders niet gedaan. Het is twee jaar later, in 2015, een restaurant geworden.

Peter: Zitten jullie zo in elkaar dat jullie het gewoon doen en het wel zien, of zit daar altijd een structureel plan aan vooraf?

Dieuwke: Ik ben de planmatige van de twee. Ik wil er niet te hard over nadenken, want dan ga ik het misschien niet meer doen. In de jaren erna heb ik vooral over het erfgoed en het sociale deel gesproken in het land. Mensen vragen wat mijn grootste tip is. Ga er vooral niet te hard over nadenken. Als je het voelt, moet je het doen. Ga niet bedenken wat je moet doen en doe het niet met honderdduizend andere mensen. Het moet stap voor stap, anders is de berg te groot. Het erfgoed herbestemmen is niet makkelijk en de kans dat je het dan niet meer leuk vindt is aanwezig.

KWETSBAAR MIDZUID AFL. 20

Peter: Als ik op de website van de Simonis Collection kijk, zijn er altijd twee componenten: het erfgoed en de mens.

Dieuwke: Zeker. Dat zijn de twee belangrijkste poten die we intuïtief hebben bedacht. Het is zo gebeurd, want Willem is het erfgoed aan het herbestemmen en ik vind het deel van de mens belangrijk. Erfgoed is bijzonder, maar het mens stukje maakt ons anders qua horecabedrijf. Ik heb altijd in mijn werk belangrijk gevonden dat de mens, onze gast, een bijzondere ervaring moet hebben. De mens als ons personeel moet ook een bijzondere ervaring hebben. Zoals het vroeger ging, namelijk dat in het dorp iedereen erbij hoort en iedereen bij de lokale bakker werkt, zo vind ik dat wij dat ook moeten doen. We moeten het allemaal niet zo ingewikkeld en georganiseerd maken.

Peter: Die twee maken het een unieke combinatie.

Dieuwke: Gaandeweg hebben we ontdekt dat als het bij ons hoort, dit de twee pijlers zijn waar het allemaal over gaat.

Peter: De opsomming: we hebben het restaurant Onze Kerk, het boetiekhotel Ons Oude Raadhuis. Dan hebben jullie Geertruidenberg, het Stadshotel, dat bijna een jaar draait. En jullie hebben wilde plannen voor de toekomst voor het Theaterhotel.

Dieuwke: Die locaties waren tegelijk in vergunningstraject met de gemeente, dus die hebben we tegelijk aangekocht. Eerst hebben we het Stadshotel gedaan, vervolgens zijn we met de vergunningen bezig geweest van de Schattenlijn, die is nu in volle gang. Een deel is daar al klaar. Dat losse gebouwtje is een kinderdagverblijf. Dat zat er al en blijft er. Dat doen wij vooral niet, want dat kunnen wij niet. De kleine mens is hartstikke leuk, maar daar zijn wij minder goed in. De rest wordt nu gerestaureerd en herbestemd tot hotel. Het theater wordt teruggebracht en er komt een restaurant.

Peter: Ik denk dat het best veel kruim gekost heeft, dat las ik ook. Volgens mij was dit weekend bij jullie de 10-jarige link. Jullie hebben veel uitdagingen en ervaringen. Zijn er ook wel eens tijden geweest waarin je dacht: waar ben ik aan begonnen?

Dieuwke: Dat is in twee periodes wel eens langsgekomen, in de coronatijd en het begin van de Geertruidenberg. We dachten niet zozeer: waar zijn we aan begonnen? Dat bedenk je niet, je bent er gewoon. Waar zijn we in beland en hoe komen we daaruit? Geertruidenberg is een bijzondere omgeving met een sterke mening over hun erfgoed. Daar ervaren we nu veel verbinding in, maar het kostte al onze verbindingstalenten om dat de goede kant op te bewegen. Er was veel tegenstand, omdat we elkaar niet kenden. Het helpt als je verbinding kan maken, dan gaat het altijd.

KWETSBAAR MIDZUID AFL. 20

Peter: Jou kennende neem je altijd contact op met de buurt, de inwoners en de gemeente in een vroegtijdig stadium. Dat wil niet zeggen dat jullie meningen altijd hetzelfde zijn op dat vlak.

Dieuwke: Dat kon in het begin ook niet, want toen was er geheimhouding opgelegd door de gemeenteraad. Geertruidenberg heeft de neiging om op social media dingen te uiten, daar konden we niet op reageren. Mijn neiging is als het moeilijk is - dat is in de zorg en met ingewikkeld gedrag ook zo - de stap naar voor en niet naar achter te nemen. Die stap naar voren konden we niet maken. Zodra die wel kon, was het weg.

Winnie: Nu draait het bijna een jaar. Als je terugkijkt op dat eerste jaar, wat voor gevoel krijg je daarbij?

Dieuwke: Vooral trots en er begint een klein beetje rust in te komen. Toen we opgestart waren, was de buurt en iedereen er hartstikke enthousiast over. Dat is oké, maar dan heb je weer een nieuw team en dat vraagt iets anders van je. Het is een derde locatie. Bij de kerk waren Willem en ik volop aan het meewerken. Talent is aangeboren of niet. Talenten op het leidinggeven op afstand, hoe je de dingen wil zien en hoe we dat met elkaar doen, vraagt van alles. Het is alsof ik steeds opnieuw begin met wat ik in de zorg heb doorlopen. Daar was ik meewerkend leidinggevende, later niet meer. Dat moet helemaal opnieuw. Alsof ik onderaan de leerladder in management begin. Geertruidenberg is vooral intensief geweest qua opstart en onze eigen bedrijf in Geertruidenberg. Dat heeft niets met Geertruidenberg te maken. Ik vind dat soort dingen tof. Daar leer je ontzettend veel van.

Winnie: Was het ook leuk?

Dieuwke: Zeker. Vooral als er dingen beginnen te lukken. Tot die tijd ben je alleen maar aan het worstelen over dat het goed moet komen. Ik zit nu in de fase dat ik denk dat het goed begint te komen.

Peter: Ik ken jou als iemand met een sociale inslag. Jullie zijn partner van MetWerk en hebben veel mensen in dienst met een kwetsbare positie. In het begin gaf je in de stelling duidelijk aan dat je ondernemen en sociaal zijn zeker kan combineren. Hoe doe je dat?

Dieuwke: Door het niet als een keuze te zien. Het is zo, dus je hoeft niet te bedenken of we het wel of niet doen. Je moet in je hart voelen dat dit is hoe het moet zijn en dat helpt. Het is belangrijk om te discussiëren met jezelf of het wel of niet wijs is om het zo te doen. Zoals het ook belangrijk is dat ons eten lekker is, dat staat niet ter discussie. We bedenken waar onze grenzen liggen. Dat is iets van de afgelopen

KWETSBAAR MIDZUID AFL. 20

periode. Omdat je iets in de kerk al zo gedaan hebt, denk je dat we dat ook zo in het Stadshotel kunnen doen. Dan denk je: dat is niet zo. Daar zitten mensen die kwetsbaar zijn, omdat ze beginnen in een nieuwe baan, plek en organisatie. Dat is voor hen met een andere inslag. Zij hebben iets nodig. Net stelde je de vraag over kwetsbaarheid, die hoort bij ons allemaal.

Dieuwke: Het ligt er maar net aan wie je wanneer tegenkomt, wat je dan nodig hebt. Dan kan je niet bedenken om daar allerlei extra kwetsbare mensen in te voegen, zonder dat je bedenkt dat dat extra vraagt. Het is steeds zoeken naar die balans daarin. Wat helpend is, zijn de regels er omheen. Zo een no-risk vind ik een fijne, je durft het risico aan. Als je bijvoorbeeld iemand hebt die langdurig ziek is geweest, hoe ga je dan je bedrijf niet gelijk om zeep helpen? Zeker als bij een klein bedrijf iemand ineens uitvalt en je dat moet betalen.

Peter: De afdekking van dat risico begint al aan de voorkant. Ik had het er toevallig net met Claudia over, de werkgeversadviseur. Ik vroeg hoe zij Dieuwke typeerde. Ze zei dat ze het mooie vindt van haar, dat als ze iemand presenteert als kandidaat - ongeacht de cv en ervaring - nooit op basis daarvan zal zeggen dat ze niet mogen komen. Ze zegt altijd dat ze mogen komen en van daaruit kijkt ze wat ze met die kandidaat zou kunnen. Ik spreek ook andere ondernemers, die zeggen dat ze geen vacatures of tijd hebben. Zij zien dat niet zitten. Het kost hen allemaal een hoop kruim, maar jij staat daar anders in.

Dieuwke: Het is niet alleen maar een Moeder Theresa insteek, ik denk als Claudia of Ellen.

Peter: Je gaat nog verder dan verpleegkundige.

Dieuwke: Ja, precies. Als zij met iemand komen, denk ik altijd dat het wel kan. We zoeken mensen die bij ons passen, die zijn er niet overal. Vaak zitten juist die mensen er wel tussen. De mensen waarvan je denkt dat het precies de mens is die bij ons hoort.

Winnie: Wat is die mens dan?

Dieuwke: Dat heeft niets met opleiding te maken, dat is er als honderdste optie. Ik denk vooral erbij willen horen en gemotiveerd zijn. Dat is een goede vraag.

Winnie: Ik denk dat je hem precies voelt.

Dieuwke: Ja, in het hart. Ik ben met een beleidsdocument bezig over dat we het

KWETSBAAR MIDZUID AFL. 20

minder intuïtief en meer gestructureerd en professioneel moeten maken. Dat kan ik niet zo goed. Je voelt die verbinding en je denkt: jij hoort hierbij. Je hebt een optimistische wereldblik en wil bijdragen. Dan maakt het niet uit hoe slim iemand is.

Winnie: Dat leer je wel.

Dieuwke: Dan denk je: wat kan je al wel? Dan kunnen we daarop instromen. Gaandeweg, als iemand zich veilig begint te voelen en zijn plek begint te vinden, of iemand heeft al gezegd wat zijn ambities zijn, dan zie je dat ze graag ergens willen komen. Geen idee of we daar komen en of we daar plek hebben, maar dat zien we wel. Laten we ergens beginnen. Soms gaat dat niet goed. Dat kan, maar dat is hartstikke leuk en mooi. Het is moeilijk, omdat het niet zo overdraagbaar is. Daarmee blijft het van het hart en van een aantal mensen. Onze uitdaging is om het minder persoonsafhankelijk en meer systeemgestut te maken. Dat is een zoektocht waar we vooralsnog in zitten. Ik en nog iemand doen vooral dat stuk. Als die mensenmatch er is, zorgen wij voor de overgang dat we met elkaar gaan werken. Meestal matcht het, maar dat voorstuk is toch een hartending.

Peter: Ook al is er geen behoefte aan dat je mensen nodig hebt, laat je ze toch komen. Dan kijk je wel waar je ze kan plaatsen.

Dieuwke: Goede mensen zijn altijd nodig. Ik zeg nooit dat we ze niet nodig hebben. Ik heb geen vacature, want dan heb ik hem nu nodig. Dan ben je al te laat. Het mooiste is als je iemand nodig hebt en je iemand voor ogen hebt, dan ga je puzzelen.

Peter: Kun je daar een voorbeeld van geven? Was er toevallig eentje waarvan je nooit had verwacht dat het een succes zou worden?

Dieuwke: Ja, een dame die zelf bij ons terecht kwam. Ze kwam niet via allerlei partners, waar ook mensen door binnenkomen. Zij werd door een vriendin aangezwengeld met potentie. Een dame met autisme, normaal begaafd. We hadden geen idee, maar gingen het proberen. Laten we beginnen met schoonmaken in het nieuwe hotel met weinig uren, niet te veel risico. Het was duidelijk dat als zij op haar plek zit, zij waarschijnlijk veel capaciteiten zal kunnen laten zien. De voorwaarden eromheen zijn belangrijk voor iedereen, maar voor mensen met een kwetsbaarheid wat meer. We dachten om daarmee te gaan beginnen. Zij werkt inmiddels steeds meer uur en als gastvrouw nu. Ze doet dat fantastisch. Ze is sociaal goed en gestructureerd, wat we best kunnen gebruiken, gecombineerd met onszelf.

Peter: In jouw werk heb je regelgeving voor huisvesting, waar je moet zijn,

KWETSBAAR MIDZUID AFL. 20

monumentale panden, enzovoort. Hoe kijk je aan tegen de regelgeving op het gebied van mensen in dienst nemen? Is dat duidelijk, warrig of veel te uitgebreid?

Dieuwke: De disclaimer vooraf is dat ik er niet veel verstand van heb, ook na tien jaar niet. Misschien is het niet alleen maar omdat ik de capaciteiten niet heb om het te snappen, maar ik vind het wel warrig. Er zijn veel mogelijkheden, maar om ze te ontdekken is het zoeken. Als ik naar mezelf kijk, zou ik niet graag vragen hoe we het financiële risico kunnen dempen, of het risico dat we aan iemand vastzitten en het helemaal niets wordt. Als je een bescheiden ondernemer hebt die dat lullig vindt om te vragen, duurt het lang voordat je snapt dat er wel wat kan. Ik wil er geen misbruik van maken, dus wil het niet te vaak vragen. Anders moet ik misschien nee zeggen, dat is zonde. Als ik dat heb, hebben andere mensen dat ook. Of zij zeggen gelijk nee en vinden dat niets.

Dieuwke: Als ze helder hebben wat de opties zijn, zouden ze het misschien sneller doen. Dat vraagt van de mensen van de gemeente of van MidZuid om het aan te dragen. Dan moet je een inschatting maken of je iemand hebt die daar misbruik van maakt. Dat ze iemand een kans willen geven, maar na drie maanden proeftijd denken: leuke gratis kracht, laat maar zitten. Er zijn veel opties en ik heb het idee dat ik ze nog steeds niet allemaal ken en snap, terwijl ik er veel ken en het fijn vind dat die er zijn. Ik ben niet alleen maar sociaal bewogen. Er moeten mensen eten, wijzelf ook.

Peter: Zeker voor de lange termijn is dat belangrijk. Diverse mensen hebben een eigen situatie: inkomsten, uitkering, dat soort zaken. In het land zie je dat als je een uitkering bij het UWV of bij de gemeente hebt, er andere vertrekpunten en mogelijkheden worden aangeboden. We hebben het WerkgeversServicepunt, het WSP. Daar heb je veel contact mee. Dat zou de verbindende factor moeten zijn.

Dieuwke: Dat is het ook.

Peter: Is dat voor jou voldoende om die verschillende stromen, uitleggen en mogelijkheden in kaart te brengen?

Dieuwke: Het heeft even geduurd voordat we dat punt - lees Claudia en Ellen - hebben ontdekt en we doorhadden dat het zo in elkaar zat. Sindsdien vraag ik het als ik het niet weet. Gisteren hadden we een dame die ergens gewerkt heeft, uit is gevallen en onder het UWV valt. Wij hebben evaluaties met Ellen erbij, die een fantastische relatie heeft met deze dame en met ons. Dan wordt duidelijk dat dat haar rol niet is. Wie dan wel? Wat moeten we dan? Ik denk: Ellen, je kan niet weg. Dat wil ze ook niet zeggen, je zoekt wel wie het dan wel zou moeten doen.

KWETSBAAR MIDZUID AFL. 20

Peter: Er zit vaak een gat tussen. Je ziet dat zij hun rol zoeken en een stukje extra leveren. Ben ik daar nu wel of niet van? Dan doen ze het wel.

Dieuwke: Precies. Gelukkig spreken ze dat uit en dan zoeken ze met je mee. Dat is een onduidelijkheid of gat, wat zou deze jongedame dan zijn? Zij is verloren zonder deze begeleiding, want het gaat haarzelf niet lukken om eruit te komen. Als we dat gaan doen gaat onze rol veel te ver. Het is een beetje zoeken, maar dat is wel leuk.

Peter: Die combinatie die je hebt vind ik zo mooi. Het ondernemerschap, maar ook het sociale. Heb jij een tip voor andere werkgevers hoe ze dat aan kunnen pakken?

Dieuwke: Ja, enerzijds niet te veel denken. Dat is een slechte tip, maar dat is het wel. Meer doen, waarbij je wel moet blijven nadenken.

Peter: Niet te veel denken, maar wel nadenken.

Dieuwke: Je moet blijven nadenken over wat je aan het doen bent. Ik denk dat er veel mensen zijn - ook in onze regio - met een groot sociaal hart. Misschien hebben ze minder ervaring of capaciteiten die ik wel heb opgedaan in deze hoek, maar ze doen intuïtief de goede dingen met de goede mensen. Zij hebben meer hulp nodig dan wij. Onze dame van PNO en ik komen uit de zorg, dus wij kunnen samen in de begeleiding van alles doen en mensen uitleggen hoe je daarmee moet omgaan. Er zijn er veel die het willen, maar geen idee hebben hoe ze dat moeten aanpakken. Ze willen het theoretisch niet leren, maar intuïtief willen ze wel de goede dingen doen. Zij moeten het vooral doen. We moeten er nog harder op staan om ze te helpen, door uitleg en regels uit handen te nemen.

Dieuwke: Ga het eens proberen, want je doet het al hartstikke goed. Zo kunnen we hen meer laten aansluiten bij waar de ander is. Zeker de kleine ondernemers zijn niet zo georganiseerd. Zij doen wat ze willen, omdat ze denken dat ze dat prima kunnen en dan de goede dingen doen. Juist die mensen moet je hebben voor de kwetsbare mensen uit onze omgeving.

Peter: Het vertrekpunt voor de ondernemers moet zijn: ga het doen. Kijk naar de kwaliteiten en mogelijkheden die iemand heeft, niet vastgebakend op allerlei functies. Vraag wat betreft de regelgeving hulp aan het WerkgeversServicepunt.

Dieuwke: Dan moet je een stapje dichterbij gaan. We moeten de regels en bij wie dat hoort aan de kant zetten, totdat iemand gesetteld is. Dan kunnen we bedenken hoe we dit duurzaam gaan organiseren. Ik denk dat je daar meer op moet inzetten. Niet bij de grote bedrijven, want die hebben afdelingen die het bedenken.

KWETSBAAR MIDZUID AFL. 20

Peter: Voor de duidelijkheid, je hebt allerlei functies waar mensen met een kwetsbare positie werken.

Dieuwke: In de keuken, de bediening en de schoonmaak. Die gastvrouw gaat doorgroeien, daar gaat meer van komen. Als de dame die we gisteren samen met Ellen spraken eenmaal haar draai vindt en voeten in aarde heeft, zou zij zelfs in de administratie van alles kunnen doen. Het maakt niet uit waar. We zijn zelf ook niet onbekend met enige gekkigheid in ons hoofd, dus wat dat betreft kan alles.

Peter: Een soort prettig gestoord.

Dieuwke: Zoiets.

Peter: Mooi om te horen. Dankjewel Dieuwke voor dit prettige gesprek. Ik hoop dat je het zelf ook leuk vond.

Dieuwke: Zeker.

Peter: Ik denk dat je een goed beeld hebt gegeven over hoe een ondernemer sociaal kan acteren en waar de crux zit. We kunnen andere ondernemers leren en laten zien dat het wel degelijk kan om iedereen aan een mooie positie te helpen. Nogmaals dank! Jij dank voor de co-hosting, Winnie.

Winnie: Graag gedaan.

Peter: Voor de luisteraars zou ik zeggen: tot de volgende uitzending van Kwetsbaar.

Preview: Bedankt voor het luisteren. Wil je reageren? Laat dan vooral een berichtje achter op onze socials. Abonneer je op onze podcast en deel deze vooral met andere geïnteresseerden. Tot de volgende aflevering van Kwetsbaar.